

PARTEA A II-A.

Aplicarea art. 17 din Legea nr. 165/2013

A. Decizii definitive pronunțate de Curtea de Apel București – Secția a III-a Civilă și pentru cauze cu minori și de familie

II. Contestație împotriva deciziei de compensare emise de C.N.C.I. Calitatea procesuală pasivă. Obligațiile instanței cu privire la lămurirea cadrului procesual

Decizia contestată a fost emisă de A.N.R.P. – C.N.C.I., fără a distinge între cele două instituții, chestiune ce necesita lămurirea exactă a cadrului procesual al litigiului, prin punerea în discuția părților a aspectului legat de calitatea procesuală pasivă.

Instanța avea posibilitatea de a pune în discuția părților toate aspectele necesare legalei soluționări a cauzei, inclusiv cele referitoare la emitentul actului contestat, înlăturând astfel echivocul din cererea de chemare în judecată cu privire la calitatea procesuală pasivă.

Decizia civilă nr. 240 A din 15 martie 2017

Prin sentința civilă nr. 1494/18.11.2016, Tribunalul București – Secția a III-a Civilă a admis excepția lipsei calității procesual-pasive invocată de către intimata A.N.R.P. și a respins cererea de chemare în judecată formulată de către contestatori, în contradictoriu cu intimata A.N.R.P., ca fiind introdusă împotriva unei persoane fără calitate procesuală pasivă.

Analizând cererea de chemare în judecată prin prisma motivelor formulate, a dovezilor existente la dosar și a dispozițiilor legale incidente, prin raportare și la excepția lipsei calității procesual-pasive invocată de către pârâta A.N.R.P., prin întâmpinare, instanța de judecată a reținut următoarele:

Deliberând asupra excepției lipsei calității procesual-pasive invocate de către pârâta A.N.R.P., prin întâmpinare, și, astfel, având în vedere obiectul cererii de chemare în judecată formulate de către reclamanți, respectiv contestația formulată, în temeiul dispozițiilor art. 35 din Legea nr. 165/2013, împotriva deciziei de compensare nr. 8967/31.05.2016 emisă exclusiv de C.N.C.I., respectiv în condițiile Legii nr. 165/2013, precum și în condițiile în care această excepție a fost pusă în discuția reclamanților atât prin comunicarea întâmpinării în procedura prealabilă, cât și în ședința publică din data de 18.11.2016, iar apărătorul reclamanților nu a solicitat modificarea cadrului procesual pasiv, Tribunalul a

admis excepția invocată, întrucât, raportat la emitentul deciziei contestate, la procedura specială reglementată de Legea nr. 165/2013 și, implicit, atribuțiile/competențele expres prevăzute de legea specială și atribuite, în mod distinct, C.N.C.I., pe de o parte, iar, pe de altă parte, A.N.R.P., aceasta din urmă nu are calitate procesual-pasivă, întrucât instituția care a emis decizia de compensare contestată și, implicit, cea care a aprobat punctajul stabilit și contestat este C.N.C.I., conform dispozițiilor art. 21 alin. (8) și (9) din Legea nr. 165/2013.

Pentru aceste considerente de fapt și de drept, instanța de judecată a respins cererea de chemare în judecată formulată de către reclamantul, ca fiind introdusă împotriva unei persoane fără calitate procesual-pasivă.

Împotriva sentinței Tribunalului au declarat apel contestatorii.

Apelul este fondat pentru considerentele următoare:

Cererea de chemare în judecată stabilește cadrul procesual în limitele căruia se va desfășura judecata atât din punctul de vedere al părților, cât și din punctul de vedere al obiectului cererii. În cauză, deși reclamantul menționează că înțeleg să formuleze acțiunea în contradictoriu cu A.N.R.P., arată că decizia a fost emisă de ANRP – C.N.C.I., fără a distinge între cele două instituții, chestiune ce necesită lămurirea exactă a cadrului procesual al litigiului, prin punerea în discuția părților a aspectului legat de calitatea procesuală pasivă.

În condițiile în care în conținutul deciziei de compensare figurează în antet și A.N.R.P., iar comunicarea acesteia a avut loc cu adresa nr. 6952/2016 emisă de A.N.R.P., ținând seama și de modul de organizare și funcționare a C.N.C.I., stabilit prin Decizia nr. 249 din 21 iunie 2013 (în a cărei componență intră președintele A.N.R.P., comisie ce funcționează la sediul A.N.R.P. și al cărei secretariat se asigură de către aceeași autoritate), precum și de atribuțiile de întocmire și centralizare a situației deciziilor de compensare emise potrivit Legii nr. 165/2013 stabilite în sarcina A.N.R.P. de art. 2 lit. c) pct. 8 prin H.G. nr. 572/2013 privind organizarea și funcționarea A.N.R.P., prima instanță avea posibilitatea de a pune în discuția părților toate aspectele necesare legalei soluționări a cauzei, inclusiv cele referitoare la emitentul actului contestat, înlăturând astfel echivocul din cererea de chemare în judecată.

Este evident că interesul contestatorului constă în a supune controlului instanței de judecată decizia de compensare, pe care o consideră nelegală, astfel că formalismul excesiv contravine principiului aflării adevărului în procesul civil, principiu consacrat de art. 22 CPC.

În temeiul art. 480 alin. (3) CPC, reținând că, în mod greșit, prima instanță a soluționat excepția lipsei calității procesuale pasive, fără a lămuri cadrul procesual, Curtea a anulat sentința apelată și a trimis cauza spre rejudecare primei instanțe, la solicitarea expresă a apelantului.

12. Fond funciar. Cerere formulată de o persoană, dar semnată de mai multe. Condițiile de formă prevăzute de legea specială

În conformitate cu art. 8 și art. 9 din Legea nr. 18/1991, dar și cu prevederile art. 11 din Regulamentul privind procedura de constituire, atribuțiile și funcționarea comisiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, a modelului și modului de atribuire a titlurilor de proprietate, precum și punerea în posesie a proprietarilor, adoptat prin H.G. nr. 890/2005, pentru a produce efectele prevăzute de lege, este necesar ca cererea de reconstituire să fie formulată în scris, să cuprindă numele și prenumele persoanei ce formulează cererea, calitatea și gradul de rudenie și suprafața de teren la care aceasta se consideră îndreptățită.

În situația în care mai multe persoane ce se consideră îndreptățite în baza aceluiași titlu pot formula o cerere comună, singura cerință impusă prin art. 11 alin. (1) din același regulament este aceea ca, în acest caz, cererea să fie semnată de fiecare solicitant.

Decizia civilă nr. 893 A din 27 octombrie 2017

Prin sentința civilă nr. 724/25.05.2017, Tribunalul București – Secția III-a Civilă a respins, ca neîntemeiată, contestația formulată de contestatoarea G.S. în contradictoriu cu intimata C.N.C.I.

Pentru a hotărî astfel, prima instanță a reținut că prin decizia de validare parțială nr. 11805/27.10.2016, a fost validată parțial hotărârea nr. 131/L/21.03.2001, modificată prin hotărârea nr. 625/2002 a Comisiei Județene M., în sensul acordării de 26.400 de puncte pe numele lui Ș.F.C., decizie ce a fost atacată cu contestație de către contestatoarea G.S.

În decizia de validare parțială se arată că G.S. nu este persoană îndreptățită, întrucât nu a făcut dovada depunerii cererii de reconstituire pentru suprafața de 7.272 mp teren. Cererea nr. 1471/09.03.2000 a fost formulată de Ș.F.C., în calitate de moștenitor legal al defunctului Ș.O., contestatoarea nefiind îndreptățită la reconstituirea dreptului de proprietate pentru diferența de 0,79 ha în echivalent.

Tribunalul a constatat că cererea de care se prevalează contestatoarea nu este formulată ori semnată de aceasta, ci numai de Ș.F.C., iar împrejurarea că numele său este menționat în cuprinsul cererii nu produce efectele juridice prevăzute de Legea nr. 1/2000, astfel că, în temeiul art. 35 din Legea nr. 165/2013, s-a respins contestația ca neîntemeiată.

Împotriva acestei sentințe, la data de 14.07.2017, a formulat apel reclamanta G.S.

Analizând actele și lucrările dosarului, prin prisma motivelor de apel formulate, în conformitate cu prevederile art. 476 alin. (2) CPC, Curtea a reținut următoarele:

La data de 09.03.2000, la Primăria Oraşului T.M. s-a înregistrat, sub nr. 1471/09.03.2000, cererea prin care Ş.F.C., în calitate de nepot al defunctului Ş.O., a solicitat reconstituirea dreptului de proprietate asupra suprafeţei de 0,79 ha teren extravilan. În cererea depusă, la rubrica „Alte menţiuni (moştenitori cu semnătură)”, apare menţiunea olografă „G.S., gen. I.D., nr. 43” şi o altă menţiune olografă, respectiv „G.”.

Cererea a fost formulată în temeiul Legii nr. 1/2000, suprafaţa de 0,79 ha reprezentând teren neatribuit în baza Legii nr. 18/1991, urmare a aplicării procentului de reducere de 28 %, iar prin hotărârea Comisiei Judeţene M. nr. 131/L/21.03.2001, modificată ulterior prin hotărârea nr. 625/2002, a fost validată anexa de despăgubire nr. 39 a Comisiei Locale T.M., în care figura înscris la poziţia nr. 234 Ş.F.C., cu suprafaţa de teren de 0,7272 ha.

Prin decizia nr. 11805/27.10.2016, C.N.C.I. a validat parţial hotărârea Comisiei Judeţene M. nr. 131/L/21.03.2001, modificată ulterior prin hotărârea nr. 625/2002, anexa de despăgubire nr. 39 a Comisiei locale T.M., poziţia nr. 234, doar în ceea ce îl priveşte pe Ş.F.C., reţinând că petenta G.S. nu are calitatea de persoană îndreptăţită, întrucât nu a făcut dovada depunerii cererii de reconstituire.

Aşa cum a reţinut şi instanţa de fond, raportat şi la constatările C.N.C.I., şi la apărările reclamantei, cererii îi sunt aplicabile prevederile înscrise în Legea nr. 18/1991, astfel cum aceasta a fost modificată, prevederi ce se completează cu Legea nr. 165/2013, aşa cum se prevede în mod explicit prin art. 4 din acest ultim act normativ cu privire la cererile nesoluţionate la data intrării în vigoare a acestui act normativ.

În conformitate cu art. 8 şi art. 9 din Legea nr. 18/1991, dar şi cu prevederile art. 11 din Regulamentul privind procedura de constituire, atribuţiile şi funcţionarea comisiilor pentru stabilirea dreptului de proprietate privată asupra terenurilor, a modelului şi modului de atribuire a titlurilor de proprietate, precum şi punerea în posesie a proprietarilor, pentru a produce efectele prevăzute de lege, este necesar ca cererea de reconstituire să fie formulată în scris, să cuprindă numele şi prenumele persoanei ce formulează cererea, calitatea şi gradul de rudenie şi suprafaţa de teren la care aceasta se consideră îndreptăţită.

În situaţia în care mai multe persoane ce se consideră îndreptăţite în baza aceluiaşi titlu pot formula o cerere comună, singura cerinţă impusă prin art. 11 alin. (1) din acelaşi regulament este aceea ca, în acest caz, cererea să fie semnată de fiecare solicitant. În cauză, Curtea constată că această cerinţă este îndeplinită, în mod eronat C.N.C.I. apreciind că menţiunea din cuprinsul cererii nr. 471/09.03.2000 nu îndeplineşte această cerinţă.

Astfel, reclamanta G.S. este trecută la rubrica „moştenitori cu semnătură”, unde i-a fost trecut numele în clar, alături de o menţiune indicată a fi semnătura olografă a acesteia, G.S. figurând ulterior ca solicitantă alături de Ş.F.C. Chiar

dacă formularul cererii poate crea confuzii prin înscrierea celui de-al doilea solicitant la rubrica „Alte mențiuni (moștenitori cu semnătură)”, acest aspect nu poate fi sub nicio formă imputat reclamantei, care, respectând norma legală, a semnat alături de un comoștenitor, în termen, cererea de reconstituire a dreptului de proprietate.

Din cuprinsul înscrisului „cerere nr. 471/09.03.2000” reiese manifestarea de voință a părții în sensul de a i se reconstitui dreptul de proprietate similar cererii formulate de comoștenitorul Ș.F.C., modalitatea în care autoritatea locală a eliberat formularul cererii sau în care a operat în evidențele administrative această cerere neputând determina, sub nicio formă, concluzia că cererea petentei nu poate produce efectele pe care legea le recunoaște manifestării sale de voință.

Prin urmare, reclamanta a făcut dovada depunerii cererii în condițiile Legii nr. 18/1991, cererea depusă de Ș.F.C. purtând și numele său, precum și o semnătură ce reclamanta pretinde că îi aparține, aspect ce nu a fost contestat, astfel că invalidarea deciziei exclusiv pentru acest considerent apare ca o măsură nejustificată, ce trebuie anulată.

Pe cale de consecință, în temeiul art. 480 alin. (2) CPC, a fost admis apelul formulat de apelanta-reclamantă G.S., a fost schimbată în tot hotărârea apelată, în sensul că a fost admisă contestația formulată de contestatoarea G.S., cu consecința anulării parțiale a deciziei nr. 11805/27.10.2016 emise de C.N.C.I., în ceea ce privește reținerea că reclamanta G.S. nu este persoană îndreptățită, C.N.C.I. fiind obligată să emită decizie de validare.

13. Fond funciar. Dovada depunerii cererii de reconstituire. Sancțiunea lipsei ștampilei cu numărul de înregistrare și a filei din registrul special

Conform art. 9 alin. (9) din Legea nr. 18/1991, nerespectarea de către Primar a obligațiilor impuse de prevederile art. 9 alin. (6) din același act normativ atrage răspunderea administrativă și disciplinară a acestuia, precum și plata de penalități. Prin urmare, contrar celor reținute în decizia de invalidare, neaplicarea ștampilei cu numărul de înregistrare a cererii de reconstituire și nedepunerea filei din registrul special de înregistrare a cererilor cu poziția cererii formulate de reclamant nu pot determina invalidarea măsurii acordării de despăgubiri stabilite prin hotărârea Comisiei județene.

Decizia civilă nr. 441 A din 17 mai 2017

Prin sentința civilă nr. 1151/21.09.2016, Tribunalul București – Secția a IV-a Civilă a admis contestația formulată de contestatoarea H.A.F., în contradictoriu

cu intimata C.N.C.I., a anulat decizia de invalidare nr. 7157/03.02.2016 emisă de intimata C.N.C.I., a obligat intimata C.N.C.I. să soluționeze dosarul de despăgubiri nr. 20995/FFCC/19.03.2010 cu respectarea procedurii prevăzute de Legea nr. 165/2013, cu privire la terenul în suprafață de 0,75 ha situat în comuna C., Județul I. și a respins ca neîntemeiată cererea contestatoarei de acordare a cheltuielilor de judecată.

Analizând materialul probator administrat, Tribunalul a reținut următoarele:

Prin decizia de invalidare emisă de C.N.C.I. în dosarul de despăgubire, pârâta a invalidat măsura acordării de despăgubiri stabilită prin hotărârea Comisiei Județene I. nr. 892/06.11.2002 privind înscrierea terenului în suprafață de 0,75 ha situat în Localitatea C., la poziția 21 din anexa 39 a Regulamentului aprobat prin H.G. nr. 1172/2001, cu modificările și completările ulterioare, unde figurează solicitantul R.C., după autorul R.I.

În motivarea deciziei de invalidare, s-a reținut că nu s-a putut stabili îndeplinirea condițiilor legale pentru acordarea de despăgubiri conform art. 9 din Legea nr. 18/1991, întrucât cererea nu poartă însemnele înregistrării, respectiv ștampila cu numărul de înregistrare, iar pe de altă parte, nu s-a depus fila din registrul special de înregistrare a cererilor cu poziția cererii formulate de solicitant. De asemenea, s-a reținut că lipsesc actele care să facă dovada preluării de către G.A.C. sau de către stat a suprafeței de teren validate în vederea acordării de despăgubiri.

Tribunalul a constatat că, față de dispozițiile art. 21 alin. (5) din Legea nr. 165/2013, Secretariatul Comisiei, în baza documentelor transmise de entitățile investite de lege, „procedează la verificarea dosarelor din punctul de vedere al existenței dreptului persoanei care se consideră îndreptățită la măsuri reparatorii. Pentru clarificarea aspectelor din dosar, Secretariatul Comisiei Naționale poate solicita documente în completare entităților investite de lege, titularilor dosarelor și oricăror altor instituții care ar putea deține documente relevante”.

Examinând înscrisurile din dosarul de despăgubire, Tribunalul a constatat că la poziția nr. 6 din registrul agricol din perioada colectivizării (1959-1963) figurează R.I. cu suprafața totală de teren de 0,87 ha situat în comuna C. Potrivit adeverinței nr. 5390/18.07.2011 emisă de Primăria Comunei C., la momentul preluării, terenul arabil era extravilan, ulterior fiind încadrat în categoria terenurilor intravilane agricole.

Potrivit certificatului de moștenitor nr. 527/1981, de pe urma defunctului R.I., decedat la data de 04.08.1981, a rămas ca unic moștenitor fiul acestuia, R.C.

Prin cererea nr. 190/20.01.1998, R.C., în calitate de moștenitor al defunctului R.I., a solicitat reconstituirea suprafeței de 0,75 ha teren agricol, conform registrului agricol din perioada 1959-1963.

Pentru suprafața de 0,75 ha teren agricol, prin hotărârea nr. 892/06.11.2002 a Comisiei Județene I., s-a propus acordarea de despăgubiri solicitantului

R.C., în calitate de moștenitor al defunctului R.I., fiind aprobată validarea anexei 39 a Comisiei Locale C., unde la poziția 21 figurează solicitantul R.C., cu suprafața de 0,75 ha.

Examinând motivele de invalidare reținute prin decizia nr. 7157/03.02.2016 emisă de C.N.C.I., Tribunalul a constatat că acestea nu sunt susținute de probe administrate în cauză.

În acest sens, în ceea ce privește primul motiv de invalidare, Tribunalul a reținut faptul că, deși pe cererea de reconstituire a dreptului de proprietate în baza Legii nr. 18/1991 nu a fost aplicată ștampila cu numărul de înregistrare, cererea poartă mențiunea olografă a numărului de înregistrare 190 din 20.01.1998, pe cerere fiind aplicată ștampila Primăriei Comunei C. Totodată, numărul și data înregistrării cererii sunt atestate de borderoul depus în copie la dosar, întocmit de Primăria Comunei C., astfel încât sunt îndeplinite condițiile prevăzute de dispozițiile art. 9 din Legea nr. 18/1991, chiar dacă nu a fost depusă fila din registrul special de înregistrare a cererilor cu poziția cererii formulate de solicitant.

Conform art. 9 alin. (9) din Legea nr. 18/1991, nerespectarea de către Primar a obligațiilor impuse de prevederile art. 9 alin. (6) atrage răspunderea administrativă și disciplinară a acestuia, precum și plata de penalități. Prin urmare, contrar celor reținute în decizia de invalidare, Tribunalul a constatat că neaplicarea ștampilei cu numărul de înregistrare a cererii de reconstituire și nedeplinirea filei din registrul special de înregistrare a cererilor cu poziția cererii formulate de solicitantul R.C. nu pot determina invalidarea măsurii acordării de despăgubiri stabilită prin hotărârea Comisiei Județene I. nr. 892/06.11.2002.

În ceea ce privește cel de-al doilea motiv de invalidare, constând în lipsa actelor care să facă dovada preluării de către C.A.P. sau de către stat a suprafeței de teren validate în vederea acordării de despăgubiri, Tribunalul a constatat că, prin înscrisurile depuse în dosarul de despăgubire, s-a făcut dovada preluării de către stat a terenului în suprafață de 0,75 ha, ce face obiectul cererii de acordare a despăgubirilor. În acest sens, a reținut incidența dispozițiilor art. 11 alin. (1) și (2) din Legea nr. 18/1991.

În speță, s-a observat că s-a depus la dosar fila din registrul agricol din perioada colectivizării (1959-1963), în care figurează R.I. cu suprafața totală de teren de 0,87 ha situată în comuna C., înscris care atestă preluarea de către stat a terenului ce aparține autorului contestatoarei, astfel încât aceasta are calitatea de persoană îndreptățită la acordarea de despăgubiri. Prin urmare, Tribunalul a constatat că suprafața adusă în C.A.P. de autorul R.I. (0,75 ha teren) rezultă din registrul agricol de la data intrării în cooperativă, nefiind necesară existența vreunei mențiuni exprese a preluării de către stat a suprafeței menționate, față de dispozițiile art. 11 alin. (1) din Legea nr. 18/1991.

În această situație, rezultă în mod evident faptul că suprafața de teren de 0,75 ha a fost preluată de stat, astfel încât Tribunalul a constatat că în mod nelegal a fost emisă decizia de invalidare contestată.

Având în vedere considerentele expuse, în baza dispozițiilor art. 35 din Legea nr. 165/2013, Tribunalul a admis contestația și a anulat decizia de invalidare emisă de intimată.

Împotriva sentinței primei instanțe a formulat apel, în temeiul art. 466 și art. 470 CPC, C.N.C.I., iar Curtea a constatat că apelul este nefondat, pentru următoarele considerente:

În mod nefondat pretinde apelanta modificarea sentinței apelate în sensul respingerii cererii de chemare în judecată ca fiind neîntemeiată, reclamantul fiind îndreptățit la emiterea unei decizii de validare care să aibă ca rezultat final, conform procedurii legale, obținerea măsurilor reparatorii convenite acestuia pentru imobilul teren de preluat de stat de la autorul său, 0,75 ha, din terenul deținut de 0,87 ha.

În speță nu este contestat dreptul C.N.C.I. de a face verificări potrivit competențelor, dar verificările pe care aceasta le-a făcut au condus-o la o soluție greșită de invalidare a dreptului reclamantului la măsuri reparatorii pentru imobilul notificat.

14. Fond funciar. Cerere din anul 1991 soluționată parțial. Continuarea procedurii pentru restul de teren nereconstituit. Interpretarea și aplicarea termenelor instituite de Legea nr. 1/2000 și de Legea nr. 247/2005

În mod eronat, C.N.C.I. a susținut incidența dispozițiilor art. 33 din Legea nr. 1/2000 pentru situația reclamantului, omițând că, potrivit modificărilor aduse Legii nr. 1/2000 prin Legea nr. 247/2005 – Titlul VI, „Persoanele fizice și persoanele juridice care nu au depus în termenele prevăzute de Legea nr. 169/1997 și de prezenta lege cereri pentru reconstituirea dreptului de proprietate sau, după caz, actele doveditoare pot formula astfel de cereri în termen de 60 zile de la data intrării în vigoare a prezentei legi [până la data de 30 noiembrie 2005 inclusiv]”.

Este real că reclamantul a formulat cererea prin care a solicitat acordarea de despăgubiri pentru suprafața de 1,09 ha în anul 2004, însă o atare situație nu îndreptățește apelanta să ignore existența cererii de reconstituire a dreptului de proprietate formulate de autorul reclamantului în anul 1991, cerere care practic, așa cum rezultă neechivoc din cele anterior prezentate, nu a primit o soluționare definitivă anterior anului 2004.

Decizia civilă nr. 926 A din 9 noiembrie 2017

Prin sentința civilă nr. 1480/12.12.2016, Tribunalul București – Secția a V-a Civilă a admis contestația formulată de reclamantul Ț.P. în contradictoriu cu pârâta C.N.C.I., a anulat decizia de invalidare nr. 6912/15.01.2016 emisă de

C.N.C.I., a validat hotărârea Comisiei Județene D. pentru Stabilirea Dreptului de Proprietate asupra Terenurilor nr. 1372/20.02.2008, Anexa 23, poziția 33 referitoare la drepturile reclamantului Ț.P., în calitate de moștenitor legal al autorului solicitant Ț.V., de a primi măsuri reparatorii sub forma punctelor compensatorii privind suprafața de 1,09 ha teren arabil situat pe raza Orașului G., Județul D., imposibil de restituit în natură; a obligat C.N.C.I. să emită în favoarea reclamantului Ț.P. decizia de compensare prin puncte conform grilei notarilor publici, valabilă la intrarea în vigoare a Legii nr. 165/2013.

Asupra fondului contestației, analizând înscrisurile depuse la dosar de către reclamant în sprijinul cererii sale, precum și actele din dosarul administrativ, respectiv cererile autorului-solicitant Ț.V. formulate în temeiul Legii fondului funciar nr. 18/1991, precum și cererea nr. 2017 din 18 februarie 2004 adresată Comisiei de aplicare a Legii fondului funciar nr. 18/1991 din orașul G., Județul D. de către reclamantul-moștenitor Ț.P., Tribunalul a reținut că autorul Ț.V. a solicitat reconstituirea dreptului de proprietate asupra întregului teren de 3,07 ha situat pe raza Localității G., în termenul de formulare a cererilor prevăzut inițial de Legea fondului funciar nr. 18/1991.

Din cererea de înscriere în G.A.C. formulată la 27 februarie 1960 și din evidențele din registrul agricol ținut de Primăria Orașului G., Județul D., Tribunalul a reținut că autorul Ț.V. (titular de rol agricol evidențiat pe str. P. nr. 11) s-a înscris în G.A.C. cu suprafața totală de 3,48 ha teren, care viza inclusiv terenurile transmise către fiul său, Ț.P. (loc de casă și lotul ajutorător – titular de rol agricol evidențiat separat pe str. P. nr. 118), astfel că la data de 1 iulie 1961, era evidențiat cu suprafața de 3,07 ha, fiind arătate categoriile de teren și denumirea parcelei sau a locului de așezare.

Deși nu a fost depusă la dosar cererea de reconstituire a dreptului de proprietate formulată de către autorul Ț.V., Tribunalul a prezumat că această cerere s-a aflat în dosarul de aplicare a Legii fondului funciar nr. 18/1991 constituit inițial la nivelul Comisiei Locale de Aplicare a Legii fondului funciar nr. 18/1991 din Orașul G., Județul D. și depus ulterior la serviciul local al arhivelor naționale, potrivit procedurilor și actelor normative în vigoare, care reglementau procedura constituirii și arhivării acestor dosare la instituția care finaliza procesul de reconstituire a dreptului de proprietate, prin emiterea titlului de proprietate.

Că o astfel de cerere a existat rezultă și din faptul că prin adevărîța provizorie de proprietate nr. 303/28.10.1991 emisă de Comisia Locală pentru Aplicarea Legii fondului funciar nr. 18/1991 din orașul G., Județul D., autorului Ț.V. i s-a reconstituit dreptul de proprietate pentru suprafața totală de 3,07 ha teren pe raza acestei localități, evidențiată în registrul agricol, acest act administrativ fiind emis în temeiul Legii fondului funciar nr. 18/1991 și conform hotărârii Comisiei Județene D. pentru Stabilirea Dreptului de Proprietate asupra Terenurilor

nr. 79/07.10.1991, cu mențiunea că adeverința provizorie de proprietate constituia dovada dreptului de proprietate până la eliberarea titlului de proprietate, conform normelor inițiale de aplicare a Legii nr. 18/1991.

Conform certificatului de moștenitor nr. 248/15.08.2003, reclamantul Ț.P. dovedește calitatea sa de moștenitor legal după autorul-solicitant Ț.V., decedat la data de 4 mai 1999, înainte de emiterea titlului de proprietate, așa cum se prevedea prin adeverința provizorie de proprietate nr. 303/28.10.1991 emisă de Comisia Locală pentru Aplicarea Legii fondului funciar nr. 18/1991 din Orașul G., Județul D.

Ulterior, după efectuarea punerilor în posesie efectivă, a fost emis titlul de proprietate nr. 137633/20.04.2004 eliberat de Comisia Județeană D. pentru Stabilirea Dreptului de Proprietate asupra Terenurilor în favoarea autorului Ț.V., pentru suprafața de 1,98 ha, suprafață pentru care a fost posibilă restituirea în natură.

Comisiile locală și județeană pentru aplicarea legii fondului funciar au ajuns la concluzia că diferența de 1,09 ha nu poate fi restituită în natură nici pe vechiul amplasament și nici pe alte amplasamente echivalente, prin compensare, aceste instituții neavând suprafețe de teren disponibile, astfel că au propus acordarea unor despăgubiri echivalente prin hotărârea Consiliului Județean nr. 45/2001, despăgubiri care nu s-au acordat într-un termen rezonabil.

În aceste condiții, dar având în vedere și modificările succesive ale Legii nr. 18/1991 prin Legea nr. 169/1997 și Legea nr. 1/2000, prin cererea nr. 2017/18.02.2004 adresată Comisiei de aplicare a Legii fondului funciar nr. 18/1991 din orașul G., Județul D., reclamantul-moștenitor Ț.P., ca răspuns la adresa nr. 248/15.08.2003, arăta Comisiei Locale că este de acord cu emiterea titlului de proprietate parțial pentru cele 1,98 ha de teren, așa cum i se propunea în calitate de moștenitor al autorului său, Ț.V., care a solicitat și a obținut reconstituirea dreptului de proprietate asupra întregului teren de 3,07 ha situat pe raza Localității G., pentru diferența de 1,09 ha fiind de acord să fie trecut pe anexa referitoare la despăgubiri.

Tribunalul a apreciat, în consecință, că moștenitorul Ț.P. nu poate fi sancționat pentru faptul că nu poate prezenta în anul 2016 cererea pe care autorul său, Ț.V., a formulat-o în termenul legal de formulare a cererilor, prevăzut inițial de Legea fondului funciar nr. 18/1991, și în baza căreia autoritățile abilitate cu aplicarea acestei legi i-au reconstituit deja dreptul de proprietate, inclusiv pentru suprafața de 1,09 ha teren arabil care nu a putut fi restituită în natură.

Prin urmare, cererea de referință pe care trebuia să o aibă în vedere C.N.C.I. la rezolvarea dosarului de despăgubiri era cererea autorului Ț.V., și nu cererea din 2004 analizată mai sus, formulată de către moștenitorul legal Ț.P.

Tribunalul a constatat că prin hotărârea Comisiei Județene D. pentru Stabilirea Dreptului de Proprietate asupra Terenurilor, purtând denumirea de